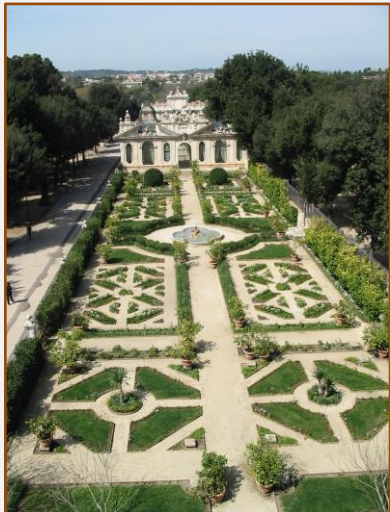

Eind maart hebben we ons laatste verslag aan jullie gestuurd net voordat de "winterboot" omgebouwd werd tot "zomer-zeilboot". De voorgenomen klussen zijn naar behoren afgerond en we hebben zelfs nog een bezoek aan Rome kunnen brengen.

Voor Riens zijn verjaardag had ik kaartjes besproken voor Villa Borghese. Bespreken gaf de zekerheid dat we dit keer naar binnen konden.

Het was niet 3x is scheepsrecht maar vier keer!

Van 1-3 uur konden we uitgebreid rondkijken in deze schitterend gebouwde en aangeklede villa. Er hangen veel bijzondere en mooie schilderijen, maar ook staan er beroemde beeldhouwwerken van o.a. Bernini tentoongesteld.

Na het Villa bezoek zijn we wandelend door het schitterende park naar een gezellige Ierse Pub gegaan, waar we heerlijk hebben gegeten en Riens van het overheerlijke Guinness bier heeft genoten. Met deze laatste indrukken hebben we afscheid genomen van "ons" Rome.

De laatste avond in Fiumicino zijn we uit eten geweest met Heidrun en Richard als afsluiting van een bijzondere overwintering vol met speciale boord dinertjes, canasta- en Mah-Jong avonden.

Vertrek en afscheid in Fiumicino

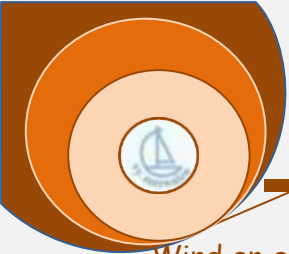
Na een lange stop gedurende de wintermaanden (6 maanden totaal) zijn we eindelijk sinds 7 april weer onderweg. Afscheid nemen van alle medezeilers doet elke keer weer een beetje pijn en we zijn dan ook vaak een "dagje van de leg"!

Je hebt samen intens veel beleefd en meegemaakt gedurende zo'n winterperiode. Het vertrek voelt als afscheid nemen van heel goede vrienden die je al vele jaren kent. Maar onze gevoelens zijn ook erg dubbel, want we hebben weer heel veel zin om al zeilend, nieuwe gebieden te ontdekken en te bezoeken.

Omdat de hefbrug slechts 1 x per dag draait, vertrekken we op "herentijd" 's middags om 14 uur van de werf! Iedereen helpt ons bij het vertrek uit het nauwe gaatje op de stromende Tiber en Hans (Time Out) zwaait ons uit bij de werf.

Heidrun en Richard van de "Maid of Wyven" ons op het uiterste puntje van het havenhoofd met een Nederlandse wimpel uitzwaaien. Als we ter hoogte van dit punt komen hebben we bijna geen tijd om te zwaaien. Buiten staan heel veel kopjes en het lijkt erg hobbelijk voor de monding van de Tiber. Gelukkig komt de wind (5-6) uit het noorden en wij leggen de koers zuidwaarts.

Wind en golven

Zodra we vrij zijn van de havenhoofden rollen we alleen de grote genua uit en spuiten direct voor de wind, met 6-7 knopen door het water. We voelen ons weer echte zeilers als de Zeezwaluw heerlijk beweegt op de golven van de zee.

Onze zeebenen vinden we vrij snel weer terug, hoewel het weer wat onwennig is om binnen scheef staand een maaltijd te koken, maar het voelt goed! Omdat we laat vertrekken en de havens niet ruim bemeten zijn langs dit stuk kust hebben we gepland om in een ruk door te gaan naar het 200 mijl zuidelijk gelegen [Cetraro](#) een of twee nachtjes doorzeilen dus.

Ons plan loopt perfect totdat gedurende de laatste uren van de nacht de wind compleet wegvalt. We starten de motor en brommen zachtjes voort in de hoop dat de wind met een uurtje weer terug komt. Na 4 uur brommen we nog steeds en op de navtex lezen we dat de vooruitzichten voor de komende nacht en volgende dag niet gunstig zijn. De wind zal aantrekken tot 6-7 Bft en gaat dan ook uit het SE waaien, uiteraard onze beoogde vaarrichting.

Schuilen en weer schuilen

We zetten koers naar [Agropoli](#) waar we in het maanlicht binnenvaren en een plek vinden aan de helemaal vrije en gratis stadskade. Met de kont naar de kant moeten we afmeren en het wordt de eerste keer dat we gebruik gaan maken van onze nieuwe, zelfgemaakte loopplank om van- en aan boord te komen. Het lukt maar het heeft nog wat oefening nodig om het echt op rolletjes te laten lopen. Maar, we liggen mooi ver van de kant zodat de windvaan niet in gevaar komt.

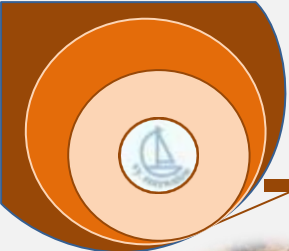

In Agropoli moeten we 3 dagen schuilen voordat het weer gunstig genoeg is om te vertrekken. We vullen de dagen met de neuzel karweitjes die je altijd op een boot hebt. Elke dag komt er een mevrouw langs wandelen met een paar vriendinnen. De eerste keer dat ze langskwam slaakte ze een verrukte kreet bij het zien van onze vlag. Ze bleek ook Nederlandse te zijn en al 40 jaar in Agropoli te wonen. Ze vindt het heerlijk af en toe Nederlands te praten. Wanneer we helemaal op de hoogte zijn van het bestand van kinderen en kleinkinderen, laat het weerbericht positieve geluiden horen.

Bij vertrek staat er weinig wind maar nog wel veel deining van de afgelopen dagen die zorgen voor een hobbelige start op de motor. Als we de eerste kaap ronden, komt de wind gunstiger in en kunnen we weer zeilen. Ook deze dag neemt de wind (in de rug) gestaag toe en bouwen de golven zich ook aardig op. Ondanks dat wordt het een prachtige zeildag met een vriendelijk zonnetje en schitterend zicht op de kust.

Als om 4 uur 's middags de wind weer een 6-7 is (met een stormwaarschuwing op de navtex) besluiten we de eerste de beste haven in te duiken om opnieuw te schuilen. We lopen op flinke golven al surfend [Camerotti marina](#) binnen.

Fiumicino naar Syracuse op Sicilië

Om 6 uur liggen we vast en aan de stroom. Tijd voor een verfrissende douche en een stukje Pizza. We kunnen alleen een diepvriespizza bemachtigen, maar die smaakt ook prima na een dag zeilen.

De volgende morgen vertrekken we weer en kunnen heerlijk met het NE bakstag windje alleen op de grote genua zeilen. De zee heeft minder hoge golven als de dag ervoor. Vlak bij de laatste kaap voor Cetraro krijgen we een staartje van een onweersbui over ons heen met veel wind ongeveer 30 knopen. Dus even de genua een stukje inrollen. Na re regen is de wind weer compleet op. Met de sleutel in de hand om de motor te starten zien, we weer rimpels op het water komen en daar gaan we weer.

De bergen langs deze kust zijn redelijk hoog en we vergapen ons aan de mooie besneeuwde toppen. Op het water kun je precies zien waar een langgerekt bergdal op de kust uitkomt. In een dergelijk gebied zie je plotsklaps witte kuiven op de golven komen en neemt de wind toe tot een dikke 6. We reven het zeil dan weer even tot we het dal voorbij zijn, maar genieten wel als ons Zeezwaluwtje er gelijk de sokken inzet.

Op zo'n moment begin je gelijk te rekenen hoe vroeg je wel niet aan kan komen als de wind nog even zo door blijft staan. Uiteraard zakt de wind later weer in en uiteindelijk leggen we om zeven uur 's avonds aan in Cetraro aan de gratis pontons. We worden geholpen met aanleggen door dezelfde man die er vorig jaar ook was. Het is een restauranteigenaar die zo klantjes hoopt te winnen voor zijn zaak. Hij heeft uiteraard ook ons gewonnen als we horen dat hij gespecialiseerd is in vis en we beloven hem dat we de volgende dag bij hem komen lunchen.

Luieren en bezoekers

We liggen perfect op onze plek, alleen zijn de pontons hoger dan we dachten en dat komt slecht uit! We waren van plan om onze (vorig jaar nieuw geverfde) blauwe banden aan de zijkant van de boot, bij te werken. Tijdens de hoge waterstanden van de Tiber is de blauwe verf hier en daar wat beschadigd door de fenders die steeds heen en weer schoven. Helaas kan het hier niet, maar de zomer is nog lang! Geen verfwerk dus, maar luieren.

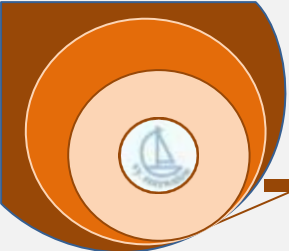

De vis-lunch de volgende dag op het terras met uitzicht over de haven is zeer uitgebreid en zeldzaam perfect. We laten ons lekker verwennen, het restaurant heeft geen echte menukaart maar de "waard" doet allerlei suggesties voor de diverse fasen van de lunch. Omdat we zonder kaart eigenlijk ook niet exact weten wat dat allemaal gaat

kosten nemen we ons voor om per definitie niet te gaan schrikken van de rekening. Dat doen we dus ook niet maar we vinden bij het afrekenen wel dat we minimaal recht hebben op een week gratis liggen. Om de deuk in het budget wat te plamuren verzekeren we elkaar die middag menigmaal dat dit toch wel een zeldzaam lekker etentje geweest was.

De volgende dag maken we nog een kleine wandeling (10 km) naar het dorp Cetraro bovenop de heuvel (500 meter boven zeeniveau), waar de smalle middeleeuwse straatjes te smal en te steil zijn voor auto's. De beide Paasdagen luieren we heerlijk aan boord. De 2de Paasdag komt een hele Italiaanse familie langswandelen. Een van de jongeren spreekt Engels en vraagt of ze een foto van de boot mogen maken. "Tuurlijk" zeggen wij

Dan stappen steeds twee personen aan boord, lopen naar de voorstag waar ze door de aan de wal staande familie op de kiek worden gezet. Het was wel grappig want ze liepen heel voorzichtig en onwennig omdat ze geen bootjes gewend zijn.

Wind en waterballet

De dinsdag na Pasen worden we vroeg wakker omdat we merken dat de wind gedraaid is vanuit het westen de zeekant, naar het oosten de landzijde. Nu liggen we aan lagerwal en hangen ons wrijfhout als extra bescherming op. Als we buiten zitten met een kopje thee trekt de wind binnen 30 minuten aan tot 50 knopen! We liggen aan lagerwal van een ponton die slechts 200 meter van de kant ligt maar er staan heuse golven in dat hele kleine stukje water die de boot tegen het ponton drukken.

We weten bijna zeker dat de wind nog veel harder is gaan waaien maar wij hebben geen tijd meer om op de meter te kijken. Veel te druk met de boot van de kant houden om schade te voorkomen. De wind waait het water zo hoog op dat het horizontaal over de boot waait en over het ponton zodat we binnen de kortste keren beiden drijfnat zijn. Gelukkig schijnt de zon en is het niet zo koud.

Een van de fenders slaat lek in een wel heel erg heftige vlaag, waardoor we even tegen het betonnen ponton tikken zodat er wat gelcoat beschadigd. Recht tegenover de haven is gelukkig een watersportzaak die grote bol-fenders verkoopt.

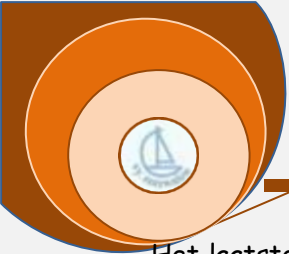
Zeiknat en bijna op handen en voeten moet ik over het ponton lopen (anders waai ik weg) om naar de winkel te gaan. Blijk je daar niet met een creditkaart te kunnen betalen. En werkelijk, met de laatste cent kan ik de grootste bol-fender kopen, met 10 euro korting en zelfs nog een gratis lijntje eraan. Snel bootwaarts om ons Zeezwaluwtje samen met Riens van de kant te houden.

Tot 5 uur 's middags waait de stront van de dijken en dan ineens, een uur lang windstil om vervolgens met 4 Bft weer vanuit het westen te gaan waaien. Nu waaien we gelukkig weer van de kant, geen problemen meer en Riens gaat na een wasbeurtje op stap om geld uit de muur te halen. 10 km ver en 500m op en weer neer. Ik ga me bezig houden met het zoutvrij maken van de buiten- en binnenkant van de boot en het uitspoelen van onze zoute kleding. Om 9 uur liggen we, Ik met blaren op de handen en Riens op zijn voeten, uitgeblust te kooi.

Maar de wind heeft geen medelijden met ons. Ze draait naar het NW en met een 6 Bft loopt er een surge de haven in zodat we liggen te surfen langs het ponton. Gezien de ervaringen van de vorige dag zijn we toch veel wakker om te kijken of het allemaal wel goed gaat.

Weer op stap

's Ochtends waait het nog 5 Bft uit het NW maar we willen weg uit Cetraro. Omdat onze koers SW-waarts is, valt het goed te doen met alleen ons voorzeil op. Omdat de deining hoog is waggelt ons Zeezwaluwtje aardig op de hoge golven gaan. Gedurende de dag neemt de wind langzaam af en draait door naar het SW,. De Straat van Messina niet meer bezeild. We besluiten af te vallen en [Tropea](#) aan te lopen. We zijn beiden wel erg moe van de vorige dag en nacht.

Fiumicino naar Syracuse op Sicilië

Het laatste stuk (15 mijl) is er zelfs helemaal geen wind meer terwijl de golven nog steeds 2-3 meter zijn. Op de motor is het geen onverdeeld genoeg maar om 8 uur in de avond, liggen we in de marina van Tropea. We blijven hier twee dagen om uit te rusten en alle was toe doen. Alle kleren zijn zout evenals het beddengoed etc.

Als we uit Tropea vertrekken staat er geen wind en op de motor (dit keer vinden we het niet zo erg) tuffen we in alle vroegte richting Straat van Messina. Met een heerlijk zonnetje en een gladde zee varen we via deze straat van de Tyrreense Zee de Ionische Zee in. We willen nu ineens doorvaren naar [Syracuse](#) waar Michele en Jef (Belgische vrienden) de winter doorgebracht hebben en ons verwachten.

Gedurende de avondwachtjes glijdt de Etna met haar grote rookpluimen zachtjes voorbij en laat ons beiden genieten van een schitterend silhouet wanneer de zon achter haar wegzakt. Na 80 mijl op de motor valt om 4 uur 's nachts het anker in de baai bij [Syracusa](#). We gaan een paar uur slapen en als we Michele en Jef de volgende ochtend per telefoon melden dat we al in de baai liggen, vragen ze ons gelijk door te komen naar hun marina waar een plek voor ons gereserveerd is.

Syracusa blijft trekken

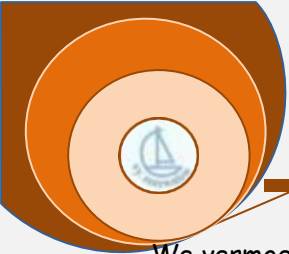
Om 11 uur liggen we eindelijk na 400 mijl (in 2 weken) in Syracuse. We hebben samen een gezellige week in Syracuse en bereiden de trip naar Malta die we ook samen gaan maken, voor. Voor 29 april laat de weersverwachting eindelijk 2 gunstige dagen zien. We kunnen dan de 29ste van Syracuse naar [Porto Palo](#) aan de zuidpunt Sicilië varen. Daar 1 dag wachten in verband met harde wind en dan op maandag van Porto Palo naar Malta varen.

Zaterdag om 8 uur vertrekken we met weinig wind uit Syracuse en tot de eerste kaap hebben we de motor bij maar na het rondenvan het kaapje kan de motor af en zeilen we.

Helaas is het SW wind maar we kunnen redelijk scherp varen en hopen met twee slagen de zuidelijke punt te rondenvan. Maar 13 mijl voor de kaap gaat het steeds harder waaien. Om 12 uur hebben we 30 knopen echte wind recht op de neus. Omdat de haveningang van Porto Palo op het zuidwesten ligt, open dus hebben we vermoeden dat het dichterbij de kaap nog harder gaat waaien, besluiten we terug te keren naar de ankerbaai van Syracuse. Met een rif in het grootzeil en de genua volledig ingerold, surfen we plat voor de wind met snelheden tussen de 6,5-8,5 knopen in 3 uur terug naar Syracuse.

Op de terugweg proberen we via de marifoon en telefoon Jef en Michele te bereiken om te vertellen dat we terug gaan. Ze zijn echter buitenbereik en we krijgen ze niet te pakken.

We vermoeden dat ze ws ook terug gegaan zijn. Als we om 4 uur weer in de baai ten anker zijn, zien we de Esperanza niet liggen en pas om 11 uur 's avonds komt hun telefoontje dat zij wel ten anker liggen in Porto Palo. Ze hebben een vreselijk tocht gehad, zijn net de haveningang binnenvaren was niet iets wat ze graag weer willen doen.

Het volgende "weergaatje" op maandag blijkt voor ons onvoldoende lang om de 85 mijl naar Malta te varen en we blijven liggen. De Esperanza doet nog een poging maar met de SW wind is Malta weer niet haalbaar en maandag om 3 uur in de middag liggen ze weer naast ons afgemeerd aan de kade in Syracuse. Beiden besluiten we Malta even te laten schieten, omdat de weersvooruitzichten zeker de hele week niet gunstig zijn om uit te varen naar Malta.*

**tussen Sicilië en Malta is de zeebodem erg ondiep in verhouding tot de omgeving waardoor golfopbouw snel gaat en de golfhoogte enorm wordt. De wind tunnelt door de zee-engte waardoor er vaak harde wind uit het oosten of westen staat en de zee erg ruw is/wordt.*

We verhuizen van de stadskade weer naar Porto Picolo aan de andere kant van Syracuse en bereiden de reis naar Griekenland voor.

In de marina krijgen we een aantal Italianen op bezoek die de ALC (LeComte) schepen goed kennen en die heel graag onze boot willen komen bekijken. Voor hen is het een "classic GRP boot". Andrea, een van de mannen weet heel veel van de ALC-en en is zo enthousiast dat hij binnen mag kijken, dat hij de volgende dag nog een keer komt met een vriend die een schip van ongeveer 14 meter wil kopen. (niet die van ons hoor).

Gunstig weer, eindelijk

Dit voorjaar schijnt volgens de Italianen te koud te zijn en ook de lage drukgebieden zijn frequenter dan gebruikelijk in deze periode van het jaar. Wij hebben ook het gevoel dat het weer veel instabieler is dan het vorige jaar toen we naar Sardinië gingen.

Gelukkig hebben we maandag 8 mei een gunstig weer-window van minstens 4 dagen zodat we dan gezamenlijk vertrekken en afhankelijk van de wind, uit komen in Korfu of Preveza.

Vanuit Griekenland zullen we jullie weer verder informeren over onze belevenissen in een geheel nieuwe omgeving.

— / —